

Giới thiệu Bí Ẩn Ngôi Nhà Bỏ Hoang

Truyện Bí Ẩn Ngôi Nhà Bỏ Hoang của tác giả Nguyễn Sinh Lục là một truyện ma-kinh dị mà nhân vật trong câu chuyện đó lại chính là tác giả.

Tôi đưa tay chạm vào cánh cửa gỗ rồi chậm chậm đẩy nó ra, cánh cửa kêu cọt cét rồi từ từ dịch chuyển...Có một cái gì đó vụt qua, sàn nhà như bị rung chuyển mạnh.

Đó chính là Ngôi Nhà Bỏ Hoang – Cẩm địa đối với bọn trẻ con xóm tôi, là nơi đáng sợ thứ hai sau "Ngôi miếu dưới gốc cây lộc vừng". Trước mắt tôi là hình ảnh của một ngôi nhà cũ nát, mái nhà bằng ngói đã xin màu, vách tường đã nứt nẻ chỉ trực muốn đổ. Bao trùm lên ngôi nhà là không khí tang tóc, u ám.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Nhà Bỏ Hoang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Câu chuyện bắt đầu từ chú mèo nhà tôi, mèo Tom...

Tôi rất thích nuôi thú cưng. Hồi tôi lên 6 tuổi, con mèo Misa nhà bác hàng xóm sinh hạ được ba mèo con rất xinh xắn và đáng yêu. Tôi đã phải khóc lóc xuống, không thèm đến trường thậm chí phải... tuyệt thực, mẹ tôi mới đồng ý cho mang một chú mèo con về nuôi kèm theo cả một đồng cam kết về việc...bảo vệ vật dụng trong gia đình. Khỏi phải nói tôi đã sung sướng như thế nào, cái bản cam kết ấy tôi có coi ra gì chứ! Mãi sau này tôi mới hiểu rằng giữ gìn đồ dùng khi nuôi một con mèo là rất khó, nhất là đối với một con mèo ưa hoạt động như mèo Tom thì việc đó gần như là...không thể. Tôi có thể làm gì để ngăn chặn nó chứ? Tôi cũng chỉ là một đứa bé thôi mà. Mẹ tôi biết vậy nên giận lắm, mẹ thường xuyên la mắng con Tom như thể mẹ "dị ứng" với nó, à ko, phải là dị ứng với tất cả loài mèo mới đúng. Bí mật nhá, có lần tôi đã trông thấy mẹ rượt đuổi con Tom ở trong phòng khách khi bắt gặp nó đang "chăm sóc" bộ móng vàng ngọc bằg...chiếc gối đắt tiền của mẹ. Mặt mẹ đỏ tung bừng như quả gấc, chắc là điên tiết lắm, còn con Tom thì chạy nhanh thoăn thoắt hết nhảy lên bàn rồi lại chui xuống gầm ghế như một nghệ sĩ xiếc điêu luyện. Nói thật, mẹ làm sao có thể bắt được nó. Xét cho cùng thì chỉ có tôi mới có khả năng tóm gọn được Tom bởi vì tôi không bao giờ la nó cả. Dù sao nó cũng chỉ là một con mèo! Ta không nên quá khắt khe với một con mèo.

Với Tom, tôi có một chế độ chăm sóc đặc biệt. Tất cả các bữa ăn trong ngày của Tom đều được tôi chuẩn bị một cách thịnh soạn nhất có thể. Mèo Tom có chỗ ngủ riêng theo phong cách quý tộc được trang trí với đủ món đồ chơi của một con mèo vương giả nhất trong xóm. Ngoài những lúc làm mẹ tôi tức giận ra thì Tom tỏ ra là một con mèo ngoan ngoãn và biết nghe lời. Hầu hết thời gian Tom thường đi dạo trên bờ tường hoặc nằm dài trên sân để phơi nắng. Tôi thích ngắm Tom chơi đùa và vuốt ve bộ lông dài, mềm mượt của nó. Càng ngày mèo Tom của tôi càng lớn, nó to và rất béo, ai vào nhà tôi cũng trầm trồ về Tom. Tôi lấy đó là tự hào lắm. Lớn thật đấy, nhưng mèo Tom chưa bao giờ tỏ ra hứng thú với "tình yêu" cả. Tất cả những cô mèo xinh đẹp nhất trong xóm đều say đắm Tom. Bọn nó thường xuyên nhảy lên bờ tường nhà tôi để khoe dáng rồi liếm lá chân tay hồng "quyến rũ" con mèo đáng thương của tôi. Nhưng Tom không bao giờ chú ý cả, nó thường lạnh lùng liếc nhìn mấy ngọn cỏ non ở chân tường tỏ vẻ chẳng thèm quan hoài làm mấy cô nàng mèo tức giận rồi "ngao ngao" bỏ đi. Tom lười! Phải nói là nó lười giống y như anh bạn cùng tên trong bộ phim hoạt hình "Tom và Jerry". Tôi chưa bao giờ thấy nó bắt chuột hay đi chơi xa khỏi phạm vi cái sân nhà tôi cả. Có vẻ như ngủ và giữ gìn thân hình béo ú là sở thích duy nhất của nó. Mẹ tôi cho rằng nó là một con mèo...vô dụng.

Cũng mùa hè đó, mèo Tom khiến tôi bất ngờ và lo lắng lắm. Ban ngày thì chẳng sao nhưng cứ sau bữa tối là không thấy mèo Tom đâu cả. Nó chỉ trở về khi trời đã sáng. Điều đó làm tôi lo lắng lắm, không biết chuyện gì đã xảy ra khiến cho con mèo nhà tôi thay đổi ghê ghớm thế. Nó thậm chí còn thường xuyên bỏ bữa tối với những món ăn yêu thích nhất. Bố mẹ tôi tỏ vẻ không quan tâm nhiều nhưng mỗi ngày trôi qua tôi càng thêm nóng ruột. Tôi quyết tâm tìm hiểu xem mèo Tom đã đi đâu? Cái gì có thể làm nó hứng thú hơn cả bữa tối đầy tâm huyết của tôi? Chẳng lẽ lại vì một nàng mèo nào đó? Nếu thật vậy thì nó có lỗi với tôi lắm lắm.

Ngày hôm sau, tôi theo dõi Tom rất sát. Đến tối, khi ăn cơm xong, tôi theo mèo Tom ra ngoài sân hóng gió. Con gió thổi qua khiến lá cây xoài nhà bác hàng xóm kêu xào xạc, mèo Tom ngồi ở đó, ngay dưới chân tường, ngưng thần hồi lâu rồi đột nhiên nó phi thân lao thẳng lên bờ tường, rồi lại nhảy vụt lên mái nhà. Cú nhảy đó làm tôi choáng! Tôi không ngờ con mèo mập ú, béo ị của mình lại có thể nhẹ nhàng nhảy lên cao như vậy. Trong lúc tôi còn đang ngỡ ngàng, con mèo tiếp tục nhảy lên mái nhà cao hơn rồi nó quay lại nhìn tôi "meo" lên một tiếng như thể tạm biệt rồi sau đó...chạy thẳng. Tôi mở cổng, chạy ra ngõ, quyết tâm bám theo nó...

... Giữa bầu trời đêm đầy sao lấp lánh, mặt trăng không tròn vành vạnh nhưng rất sáng, ánh sáng soi tỏ mọi ngõ ngách và dịu dàng lan tỏa trên bộ lông vàng óng của Tom làm thân hình nó nổi bật trên mái nhà. Mèo Tom tiếp tục uốn éo cơ thể, nó khéo léo và nhẹ nhàng sải bước trên nóc nhà mà không để ý đến tôi. Còn tôi, vì quá chú ý đến con Tom mà không nhận ra rằng đây là lần đầu tiên tôi đi ra đường vào buổi tối mà chỉ có...một mình...

Bọn trẻ con xóm tôi luôn rỉ tai nhau rằng "Đừng có dại mà đi ra đường buổi tối", bọn nó cho rằng ở trên các tán lá cây luôn có một bóng trắng ngồi ru con, rồi thì có đầy rẫy ma chơi trong các bụi rậm. Cái Hạnh còn kể rằng: "Vào cái hôm mà làng mất điện, tao bị mẹ bắt đi mua nến. Cả làng tối đen như mực, tao chỉ còn biết cầm chắc cây đèn pin mà lần mò đường về nhà, khi đi qua ao nhà ông Lộng thì tao nghe "tùm" một tiếng như là có người...nhảy xuống ao vậy. Tao vội soi đèn pin về phía ao thì mặt nước vẫn lặng thình. Ở mấy cây tre bên kia ao...có...có...một bóng trắng...bị treo cổ đang đung đưa theo gió. Tao sợ quá, vụt cả nến chạy ú về nhà rồi đập chân run lấy bậy. Hôm sau đi học vẫn còn sợ..." Hồi ấy, nhà ở trong làng tôi còn thưa thớt, có rất nhiều ao và cây cối. Khung cảnh đó khiến cho bọn trẻ con xóm tôi thêu dệt nên cả đồng những câu truyện ma qui rùng rợn. Có lẽ nguyên nhân một phần

là do bị người lớn ...tiềm ẩn. Tôi không hứng thú với những câu chuyện đó lắm nhưng qui định "không ra đường lúc trời tối" không giám coi thường.

Tôi chạy theo mèo Tom, trên đường không một bóng người. Thứ ánh sáng vàng nhạt đậu trên mặt đường bắt giác làm tôi rùng mình. Tôi chợt nhận ra rằng tôi đang đi một mình trong đêm. Vậy là tôi đã một mình đuổi theo mèo Tom. Khung cảnh vắng vẻ làm con người ta liên tưởng đến nhiều thứ, trí tưởng tượng nhiều lúc sẽ khiến con người rơi vào tình trạng hoảng sợ. Thật không may, tôi lại là đứa giàu trí tưởng tượng. Trong lúc ấy, tất cả những câu chuyện ma mà tôi đã từng nghe chợt hiện lên rõ mồn một, bất giác tôi nghe thấy có tiếng động ngay trên đầu mình, tôi không giám ngừng lên. Từ bỏ ý định đuổi theo Tom, tôi toan ba chân bốn cẳng chạy về nhà, bỗng dưng con mèo từ trên mái nhà nhảy xuống. Nó dừng lại một lát, xù lông, vờn người ra rồi mài móng xuống mặt đường. Sau đó nó liếm chân, nhẹ nhàng sai bước. Trong đầu tôi chợt lóe lên ý định bắt Tom lại để cùng về nhà cho đỡ...sợ. Vậy là tôi lao tôi vồ lấy nó. Nhưng mèo Tom đã thoát khỏi tay tôi trong tích tắc, bộ lông của nó trơn tuột như bôi dầu vậy. Nó chẳng buồn quay lại nhìn tôi mà chui tọt vào trong một bụi cây gần đó. Tôi ngồi dậy, thần thờ nhìn khung cảnh trước mắt mình. Tôi định chạy về nhà trước khi đến đây nhưng muộn rồi, tôi đã ở đây, ngay chính nơi này – nơi bắt nguồn của những câu chuyện ma kinh hoàng nhất...

...Đó chính là Ngôi Nhà Bỏ Hoang – Cẩm địa đối với bọn trẻ con xóm tôi, là nơi đáng sợ thứ hai sau "Ngôi miếu dưới gốc cây lộc vừng". Trước mắt tôi là hình ảnh của một ngôi nhà cũ nát, mái nhà bằng ngói đã xỉn màu, vách tường đã nứt nẻ chỉ trọc muồn đố. Bao trùm lên ngôi nhà là không khí tang tóc, u ám. Cây cối mọc um tùm bao quanh ngôi nhà, cỏ dại mọc cao đến tận đầu gối khiến nó như ở một thế giới khác cách biệt khỏi cuộc sống thường ngày. Những bụi găng mọc tua tủa, đủ loại cây không rõ nguồn gốc tiềm ẩn nhiều mối nguy hiểm với rắn rết và sâu bọ. Đó chính là nơi tụ hội của những con ma mà bọn trẻ con thường nhắc tới-những con ma khát máu nhất! Bất chợt, tôi nghe thấy tiếng kêu quang quác ghê sợ của một loại chim nào đó, vàng trắng đứng sừng sững ngay trên nóc nhà, một bầy quạ đột nhiên vỗ cánh bay lên khỏi mái ngói càng làm tăng thêm vẻ rùng rợn của nơi vốn đã chẳng đem lại cho người ta cảm giác an toàn. Vâng! Ngôi nhà là những gì kinh khủng nhất mà một đứa bé có thể tưởng tượng!

Hít sâu một cái, tôi cố gắng trấn tĩnh để không bị sự sợ hãi vật ngã. Chắc chắn phải từ bỏ vụ con Tom rồi, tôi chẳng dại và cũng chẳng có gan đi sâu khám phá ngôi nhà ấy. Tất cả lũ trẻ con trong xóm tôi đều gọi là thuộc lâu lâu nguồn gốc của nơi ấy...

...Khoảng mười năm về trước, có một bà lão già sống ở ngôi nhà này mà không được ai chăm sóc, hàng xóm cho rằng bà có vấn đề về thần kinh, còn con cái tuyệt nhiên bỏ mặc không ai quan tâm. Có chăng bà cũng là một người kì dị, khó hiểu, không nhận sự giúp đỡ của ai và bà...rất ghét trẻ con. Khi bà bắt thì xuất hiện rất nhiều dư luận xung quanh cái chết của bà. Có người cho rằng bà chết già, có người nói là treo cổ tự tử, người khác thì bảo là uống thuốc độc... Nhưng tất cả đều khẳng định rằng đó là cái chết đau đớn cùng cực. Sau cái chết ấy, không ai giám lai vãng vào đây, qua thời gian, ngôi nhà đã bị bỏ hoang và nhiều người cho rằng âm hồn bà vẫn chưa tan và đây chính là nơi tụ hội của ma quỉ.

Lấy lại bình tĩnh, tôi bịt tai, nhắm mắt chạy một mạch về nhà. Bố mẹ tôi vẫn thần nhiên ngồi xem TV, không ai để ý đến sự vắng mặt trong chốc lát của tôi và không ai biết rằng tôi vừa trải qua những giây phút thật kinh khủng. Cuộc chạm trán Ngôi Nhà Hắc Ám để lại trong tôi nhiều thắc mắc về con mèo của mình. Tại sao con Tom lại ở suốt cả đêm trong ngôi nhà đó? Và nó ở trong đó để làm gì? Nếu kể việc này ra thì khối đứa sẽ tái mặt đấy, rồi con mèo Tom nhà tôi sẽ nổi như cồn với một tá truyện do lũ trẻ sáng tác. Bạn đừng bao giờ coi thường khả năng sáng tạo của trẻ con!

Những ngày hôm sau, tôi đành nhốt con Tom lại để không cho nó đến Ngôi Nhà Bỏ Hoang nữa. Tom tỏ vẻ tức giận lắm, nó liên tục đi đi lại lại và kêu ầm cả lên. Thậm chí nó còn không cho tôi động vào nữa. Con mèo vô ơn, tại sao nó có thể đối xử với tôi như thế? Tôi cũng có lòng tự trọng đấy nhá!

Thú thật, sau cái đêm kinh hoàng kia, tôi luôn bị thu hút bởi ngôi nhà ấy. Mỗi lần đi qua, tôi lại nén liếc nhìn nó tựa hồ nó có một bí mật khủng khiếp nào đó. Ngôi Nhà Bỏ Hoang đã trở thành nỗi ám ảnh trong tôi. Trẻ con mà bị ám ảnh thì rất rất không tốt, tôi cần phải giải tỏa nó, nhưng làm sao mà giải tỏa đây? Tôi không hề muốn hệ thần kinh của mình phải tổn thương một lần nữa. Tôi bèn kể chuyện này cho cái Hạnh nghe. Nó khuyên tôi nên cố gắng loại bỏ hình ảnh ngôi nhà đó không thì sẽ...chết mà không biết vì sao mình...chết.

Một tháng sau cái đêm chạm trán Ngôi Nhà Hoang là sinh nhật cái Huệ-đứa em họ của tôi. Tất cả bọn trẻ con trong xóm đều kéo đến nhà nó để đánh chén và chúc mừng sinh nhật. Nhà nó cách nhà tôi không xa nhưng phải đi qua Ngôi Nhà Hắc Ám mới đến được. Tôi không giám đi một mình nên rủ cái Hạnh đi cùng. Ăn uống ca hát xong thì cả lũ suy nghĩ xem sẽ chơi gì. Thường thì những buổi sinh nhật như thế này là cơ hội hiếm có để lũ trẻ con chúng tôi được dịp vui chơi bất tận mà không phải chịu sự giám sát của...người lớn. Có đứa đề xuất chơi trốn tìm, đứa thì đề nghị chơi rồng rắn lên mây, đứa thì bảo chơi bịt mắt bắt dê... Xong, tất cả những trò đó đều đã quá quen thuộc, bọn chúng tôi dường như đã chán cả rồi. Vả lại, những đêm tụ họp đông đủ thế này là phải chơi cái gì thật là...hoành tráng. Cái Hà bỗng dưng lên tiếng: "Hay là chúng ta đi khám phá Ngôi Nhà Ma ở giữa ngõ?" Nó vừa nói xong thì liền đưa tay bịt miệng, biết rằng nó vừa ngây thơ thốt lên câu nói mà đáng ra không bao giờ được nói. Nó bèn lí nhí: "Tao đùa thôi mà!"

Câu nói của cái Hà tác động đến bọn trẻ con ghê lắm, trong chốc lát cả bọn im lặng như tờ rồi bất chợt bọn nó xôn xao cả lên với đủ loại âm thanh hỗn tạp, đứa thì cổ đập hai hàm răng vào nhau nghe lập cập, đứa thì trợn tròn hai mắt ra vẻ bị ma nhập, đứa thì kêu toáng lên, lại có đứa thì cứ "u u...a a" làm về hoang vu, u ám

Thằng Thúy mặt tái nhợt, run sợ nói lắp bắp: "Bà..ta....bà...ta....ghét.. trẻ con lắm"

Thằng Đồng phụ họa: "Bà tao bảo là trước khi chết bà ta gào thét ghê lắm, oán giận lũ con bất hiếu..."

Cái Hoa run lập cập: "Mất bà ta mở to, vượt 3 lần mà không nhắm..."

Trong phút chốc, cả bọn la ó, đứa nào đứa nấy chạy loảng quảng, lộn xộn đi tìm chỗ ẩn nấp an toàn. Trong tình cảnh này, một đứa thủ lĩnh như tôi bắt buộc phải có... tiếng nói:

"Cái Hà nói đúng, tại sao lại không thử vào căn nhà đó xem thế nào chứ? Chúng ta có rất nhiều người cơ mà, sợ gì?"

Cái Hạnh không mấy hứng thú với sáng kiến này nhưng nó vẫn lên tiếng ủng hộ tôi:

"Có khi như thế lại hay đấy! Sau này khỏi phải sợ.. Mà trên đời này làm gì có ma chứ..."

Cái Hạnh vừa nói xong thì mọi ánh mắt ngay lập tức đổ dồn về phía nó đầy nghi hoặc như muốn nói rằng: "không có ma thì mày vào đó một mình đi!"

Một lúc sau, những đứa can đảm hoặc cố tỏ ra can đảm đều ủng hộ đề nghị của tôi. Đứa thì muốn ra về ta đây dừng cảm, đứa thì muốn đi theo cho rõ ... nội tình.

Cái Huệ vào nhà lấy ra hai cái đèn pin để soi đường. Hồi ấy ở nông thôn có rất ít thiết bị hiện đại, chưa có đèn đường như hiện nay, ở xóm nhỏ của tôi, nhà nào cũng có vài ba chiếc đèn pin để đi đường. Thế là cả đám hơn chục đứa chúng tôi xô đẩy nhau đến nơi cắm địa. Tôi và thằng Thúy cầm đèn pin, tôi đi tiên phong còn thằng Thúy đi cuối cùng. Đứa nào đứa ấy đi thật chậm, thậm chí...lê từng bước, đứa nào cũng muốn ở sau cùng để nếu có chuyện gì xảy ra thì sẽ...chạy đầu tiên. Trời, khung cảnh thật là nháo nhác! Hôm đó trời không trăng nên mọi thứ tối thui, chỉ thấy lấp lóa ánh đèn pin của mấy đứa tôi. Kê ra thì còn rùng rợn hơn cái hôm mà tôi đuổi theo con Tom xong cả bọn xô đẩy đằng sau khiến tôi cảm thấy khung cảnh này thật lố bịch.

Bỗng nhiên, một bóng đen vụt xuống... Tiếp sau đó là tiếng cái Hà kêu thất thanh, mắt nó mở to đến mức không thể to hơn-chắc hẳn đã đạt đến đỉnh cao của sự hoảng sợ và nó đứng...bất động. Tiếng hét của cái Hà đã gây nên một phản ứng dây chuyền, cả bọn phía sau la hét om xòm, dẫm đạp lên nhau toan bỏ chạy. Thằng Thúy kêu to: "Trời ạ! Có con mèo thôi mà, đừng là bọn nhát chết!". Câu nói đó có vẻ đã trấn an bọn trẻ con ghê lắm, nhưng một lúc sau cái Hà mới chớp chớp mắt cử động được. Cả bọn thì nhau vượt ngục để trấn an rồi lại lê từng bước để Ngôi Nhà Hoang. Chẳng mấy chốc trước mắt chúng tôi là Ngôi Nhà Hắc Ám, tiếng kêu quang quác của loài chim mà tôi không biết tên cùng không khí u ám đủ để bọn trẻ con rùng mình. Chúng im bất động một tiếng động, trong phút chốc chỉ nghe thấy tiếng kêu của loài chim kì lạ và tiếng răng rắc của mấy đứa trẻ va vào nhau lập cập. Tôi lấy hết can đảm bình sinh dẫm lên cỏ để tiến sát vào ngôi nhà. Tôi cần tìm hiểu bên trong đó có gì mà tại sao con mèo tội nghiệp của tôi lại hay vào đó như vậy. Hay đúng như cái Hạnh nói, mèo Tom đến đây chơi với...mà? Có vừa dầy, vừa cao, dẫm lên nghe sột soạt, bỗng dưng cả bọn đứng lại, im lặng tuyệt đối và không đứa nào đi theo tôi nữa, cái Hạnh vô thần vô vai tôi. Bất giác tôi ngoảnh lại định hỏi tại sao thì tôi đã nhìn thấy nó-cảnh tượng kinh hoàng nhất từ trước đến nay. Có lẽ tôi là người chứng kiến sau cùng, trước đó cả bọn đã quay đầu lại và nhìn thấy...

...Trước mắt chúng tôi là một cái đầu người treo lơ lửng trên không. Chính xác là một cái mặt người, da nó trắng toát không một giọt máu, những sợi tóc bù xù dính vào da trông càng ghê rợn, cái đầu thè lưỡi đỏ tươi khát máu. Và kinh hồn nhất chính là hai hốc mắt sâu hoắm không có lòng trắng toát lên cái nhìn vô hồn! Phải, đó chính là đôi mắt tối đen của...thần chết...

Trước khi tôi kịp định thần thì bọn trẻ con đã la hét thảm thiết, dẫm đạp lên nhau bỏ chạy toán loạn. Lần này thì chúng nó chạy về thật và chạy không một lần quay đầu ngoảnh lại. Bọn nó chạy như đã mấy chục năm rồi bọn nó chưa được chạy vậy! Và chắc hẳn có cả nghìn câu than mình kiểu như "Đó chỉ là một con mèo thôi mà!" thì cũng còn khuya bọn nó mới chịu quay lại.

...Chẳng mấy chốc đã không còn thấy bóng dáng đứa trẻ con nào. Chỉ còn vồn vện ba đứa chúng tôi đứng chôn chân trước bộ mặt ma quái ấy. Cái Hạnh tưởng sắp ngất đến nơi thì bỗng dưng cái mặt ấy nở lên một nụ cười ranh mãnh. Thoáng chốc, khuôn mặt tử thần không còn, thay vào đó là bộ mặt đáng ghét của thằng Thúy. Phải, chính nó đã bày trò dọa chúng tôi. Nguyên là nó đã cố tình vô tình tai bù xù, lê lưỡi ra rồi lấy đèn pin chiếu thẳng từ dưới lên mặt. Sau đó nó nhẹ nhàng vô vai một đứa đứng trước, đứa này vô vai đứa kia quay lại xem và kết cục là...như chúng ta đã biết.

Hồi ấy, kiểu dọa nạt này rất thịnh hành trong các phim ma cho trẻ em. Tôi cũng đã xem nhiều lần nhưng chưa lần nào thử và cũng không ngờ nó lại có tác dụng mạnh mẽ như vậy. Thằng Thúy nói vài câu nữa tạ lỗi, nửa thần phục:

-Tao không ngờ nó lại có hiệu quả ngoài sức tưởng tượng như vậy! Mà công nhận bọn mày dừng cảm thật đó, cả lũ kia co giò chạy hết cả rồi.

Dừng cảm ư? Chỉ có ba đứa chúng tôi mới hiểu được sự tình bên trong cái mà thằng Thúy gọi là "dừng cảm" ấy. không phải là ba đứa tôi can đảm nên không chạy mà là muốn chạy lắm nhưng...không chạy được. Ngay vào giờ phút ấy, chân tay tôi run rẩy bầy, cả người lạnh toát, thần kinh còn đang mụ mị, toan chạy nhưng chân tay không thể di chuyển, suýt chút nữa thì...tê dầm. Cái Hạnh cũng chẳng kém, nó suýt té xỉu còn gì? Còn thằng Đông, tôi chắc chắn 100% rằng nó đã...tê ra quần. Ấy thế mà thằng Thúy lại nhắm tưởng "Những người nhát gan nhất" thành "Những người dừng cảm nhất". Hài!

Xong vụ choáng ngợp ấy, ba chúng tôi chẳng còn ham hố gì khám với phá nữa. Bọn tôi định rủ nhau bỏ về nhưng thằng Thúy thì hăm hờ lắm:

- Sao lại về? Có ma quỷ gì đâu. Phải vào giải đáp bí ẩn chứ!

Rồi nó thao thao bất tuyệt những câu đại loại như: "dừng cảm là phải...dừng cảm đến phút chót!"

Ba đứa tôi thật sự mệt mỏi, sau hàng loạt những biến cố xảy ra, thần kinh của tôi đã chịu căng thẳng đến mức không thể nào căng thẳng hơn được nữa. Cứ như thể khi người ta sợ tới đỉnh điểm rồi thì sẽ không còn sợ gì nữa vậy! Tôi thở dài một tiếng rồi bước nhanh về phía ngôi nhà. Cả ba đứa bọn nó lò dò theo sau. Tôi đưa tay chạm vào cánh cửa gỗ rồi chậm chậm đẩy nó ra, cánh cửa kêu cọt cét rồi từ từ dịch chuyển...Có một cái gì đó vụt qua, sàn nhà như bị rung chuyển mạnh...

- Bọn bay làm gì ở đây vậy! Đêm hôm thế này, về nhà mau. Ở đây nhiều rắn lắm đó! ...Tôi toan soi đèn pin vào để xem rõ thì có tiếng người hét lên.

Cả bốn đứa chúng tôi nghe vậy thì không ai bảo ai, đứa nào đứa ấy chạy thực mạng về nhà. Chắc bọn trẻ con đã chạy về báo cho người lớn biết để có người ra bảo vệ chúng tôi.

Sáng hôm sau, tại trường học, phi vụ đột kích Ngôi Nhà Bỏ Hoang của lũ trẻ con xóm tôi đã trở thành đề tài nóng hổi. Giở ra chơi, cả bọn túm tụm vào chỗ tôi và cái Hạnh để hỏi xem đã có việc gì xảy ra. Và làm sao chúng tôi lại lành lặn trở về. Thằng Thúy từ đâu xông ra, kêu rằng nó là nhân chứng duy nhất cho việc chúng tôi đã chiến đấu với con quỷ. Vậy là tôi, cái Hạnh, thằng Đông trở thành nạn nhân của một con quỷ xa tăng hút máu. Nội dung câu chuyện phải công nhận là li kì và hấp dẫn. Lại được thằng Thúy kể một cách trôi chảy, đôi lúc còn khua chân múa tay tái diễn, mặt nó thì khôi ngô, biểu cảm vô cùng. Chẳng đứa nào ngờ được rằng chính bản mặt ấy đã khiến bọn nó điêu đứng tối qua. Chắc thằng Thúy đã phải thức suốt đêm để biên soạn màn kể chuyện li kì kia. Thằng Đông và cái Hạnh thì cười. Chỉ có ba đứa chúng tôi biết rằng con quỷ ấy là do thằng Thúy đạo diễn. Tôi tò mò không quan

tâm cho lắm. Vì sự thật là chỉ có mình tôi, một mình tôi biết...trong ngôi nhà ấy có cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Bí Ẩn Ngôi Nhà Bỏ Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.